

ζῶσι χαρακτῆρα ὀχυρωμάτων εἰς τὰ ἐν Ἰσραλὶκ ἐρεί-
πια, ὁ μηχανικὸς ὁμῶς λέγει: Κρίνουσι κατὰ τὴν
φαντασίαν καὶ τοὺς πόθους αὐτῶν, οὐχὶ ὁμῶς καὶ
ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀγνῆς πραγματικό-
τητος! (nicht nach der nüchternen Thatsache).

Ἄν σήμερον ὁ στρατηγὸς διὰ τῆς «ἀγνῆς πραγμα-
τικότητος» ἐνοῇ μόνον τὸ ἀόριστον τῶν ἐρειπίων,
ἡμεῖς ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀποδεχθῶμεν αὐτό. Ἄ-
γνῆ πραγματικότης εἶναι τὸ ἡμίτε-
λὸς τοῦ κρίκου, εἶναι ἡ ἐλλειψίς
πύργων, εἶναι ἡ ἐλλειψίς καὶ τοῦ ἐ-
λαχίστου ἱχνυος ὀχυρωματικῆς δια-
τάξεως τῶν τειχῶν· ἐνῶ δὲ ὁ στρα-
τηγὸς ἀπέδειξεν αὐτό, ἀπέδειξε σὺνα-
μα ὅτι ἀδύνατον εἶναι ν' ἀποτελῇ τὸ
Ἰσραλὶκ ὀχύρωμα, ἀδύνατον ν' ἀποτελῇ
τὸ Πέργαμον εἴτε ἂν ὡς ἀληθὲς τοῦτο ἀποδέχεται
εἴτε μὴ. Ἦδη ὁ στρατηγὸς προσκολλᾶται εἰς τὴν λέ-
ξιν «ἀδύνατον» καὶ κηρύσσει ἐν τῇ ἐν τῷ Ὁθωμαν-
ικῷ Ταχυδρόμῳ (ἴδε ἀρ. 241 τοῦ τελευταίου
νοεμβρίου) ὅτι «οὐδέποτε ἀνέλαβε ν' ἀποδείξῃ ἡ καὶ
μετὰ θετικότητος νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι εἶναι ἀδύνατον
ἡ Τροία τοῦ Δαίρπφελδ ν' ἀποτελῇ ὀχύρωμα, ἀδύνα-
τον ν' ἀποτελῇ τὸ Πέργαμον».

Καὶ ἡμεῖς ἐπίσης δὲν ἐδεδαιώσαμεν τοῦτο. Ἡ κα-
ταγγελλομένη φράσις, καθ' ἣν: «Ἡ ἀπόδειξις τοῦ
μηχανικοῦ, στρατηγοῦ Σραϊδερ, ὅτι εἶναι ἀδύνατον
ἵνα ἡ Τροία τοῦ Δαίρπφελδ ἀποτελῇ ὀχύρωμα, ἀδύ-
νατον ν' ἀποτελῇ τὸ Πέργαμον (Hrb. Ὁθωμ. Ταχυ-
δρόμος 1892 ἀριθ. 94, 1893 ἀριθ. 220), διελύθη
κατὰ μικρὸν κτλ.» δὲν ἀναφέρει ὅτι ὁ στρατηγὸς
πιστεύει ὅτι ἀνευρίσκει ἐν αὐτῇ, πρὸς τοὺτοις δὲ
ὑποδεικνύονται καὶ προηγούμενοι ἀριθμοί, ὅπου δύ-
ναι τις ν' ἀναγνώσῃ τὸ κείμενον ἐκείνου, ὅπερ
ἐνταῦθα ὡς γνωστὸν ὑπετέθη.

Ἀξιοσημειωτὸν ἐστὶν ὅτι ὁ στρατηγὸς Σραϊδερ (ἐν
τῇ πραγματείᾳ αὐτοῦ, τῇ δημοσιευθείσῃ ἐν τῇ Deu-
tsche Bauzeitung τῆς 6 μαΐου 1891, ἀριθ. 36, τῷ μό-
νῳ φύλλῳ, οὗτος μνησθὲν ποιεῖται τὸ δημοσίευμα
αὐτοῦ) συνάπτει μετὰ τῆς ἀπαιτήσεως, καθ' ἣν ἡ
μερίς, ἥτις προσβεῦαι τὰ τῆς αὐτοῦ ὑπάρξεως τῆς
Τροίας ἢ φρουρίου, ἔχει ἀπαραιτήτως ἀνάγκη
κεκλεισμένου κρίκου, τὴν ἐξῆς ση-
μειώσιν:

«Καὶ ἂν ὁ κριτικὸς ἐμμένῃ μετ' αὐστηρότητος ἐν
τοῖς εὐρήμασιν ἐκείνοις, ἅτινα αὐτόθι ὑπάρχουσι, καὶ
δὲν ἀνέχεται συμπληρώσεις, ἐσμέν ἔτοιμοι εἰς πάν-
τα, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ φανῶμεν τόσον αὐστη-
ροὶ καὶ νὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς τὴν εὐμενῇ φαντασίαν
νὰ κλείσῃ τὸν κρίκον».

(Ἀκολουθεῖ).

Γ. Κ. Λαζαρίδης.

ΛΙΝΑ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Δάκρυα καὶ δρόσος.

Ε'.

Οὐχ ἥττον ἐθεώρησε ὀρθόν ν' ἀπαντήσῃ πρὸς τὸν
ἐκούσιον τοῦτον ἐξυθρισμὸν καθ' οὗ κατεξανίστατο ἡ
προσωπικὴ αὐτοῦ ἀξιοπρέπεια, ἐν ᾧ χρόνῳ ἐν τῇ καρ-
δίᾳ αὐτοῦ ἤμασσε τὸ βαθὺ καὶ ἀπόκρυφον τραῦμα
τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ. Μετὰ ψυχρᾶς δὲ ὀργῆς, οὕτως
εἶπεν, ἐχάραξεν ἐν τῷ περιθωρίῳ τῆς δέλτου τὴν
ἐπομένην παρχτήρησιν.

«Ἰσως σκέπτεσθε ὀρθῶς, δεσποινίς· ἀλλ' ἐπιτρέ-
ψατέ μοι νὰ παρκατήρῃω ὅτι τὸ θέμα οὐδόλως ἦν
ἐπιδεκτικὸν τρικῆτης παρεμβάσεως. Ὅσον ὀφθαλμὸς
εἰς τὴν ἐμὴν γνώμην λυποῦμαι ἀληθῶς ὅτι παραμορ-
φοῦτε τόσῳ πρᾶλδῳ ἰδεῖν οὐδὲν ἄλλο ἢ μεγαλο-
φυχίαν περικλείουσιν. Γενικῶς εἶπεν ἡ ὑμετέρα ἡλι-
κία δὲν ἔχει ἔτι τὴν πικρὰν βιωτικὴν, πείραν, ἣν
προϋποτίθουσιν ἡ πεποιθήσεις ὅτι σύμπασα ἡ ἀνθρωπό-
της εἶναι μοχθηρὰ, καὶ ὁ πλῆσιον στερεῖται καρ-
δίας»

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἀπέθετε τὰ τετράδια, ὁ
Ἰωάννης μετεμελήθη ὅτι ἐπέτρεψεν ἑαυτῷ ἵνα προβῇ
μέχρι συλλογισμῶν τοσοῦτον ζωηρῶν. Ἐσκέψατο ὅτι,
μεθ' ὅλα ταῦτα, οἱ ὑπαινεγμοὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Μαλ-
φὴρ δὲν ἔθιγον αὐτὸν ἀπ' εὐθείας· ἀπαντῶν δὲ οὕτω,
δὲν ἐπρᾶττεν ἄρα τὸ αὐτὸ ὥσπερ ἐξωμολογεῖτο ὅτι ὑ-
πέλαθεν αὐτοὺς διατυπουμένους ἐπὶ σκοπῷ, καὶ ὅτι ἐ-
πλήγη ἔνεκα τούτου; Ἐὰν ἡ Ἰλδα ἐξεφράζετο οὕτως,
οὐδέποτε βεβαίως θὰ ἐθεώρει τοὺς λόγους αὐτῆς
προσβλητικούς. Οὐδένα ἄλλως τε ὑπαινεγμὸν εἶχε
μέχρι τοῦδε προκκλέσει, καὶ οὐδένα ἐπέτρεψεν ἡ ἐνε-
θάρρυνεν.

Ἐν καιρῷ τῆς παρὰδόσεως ἡ ὥρα αὐτοῦ ὄψις καὶ
οἱ κοῖλοι ὀρθοκλμοὶ ἐνεποίησαν ἐκπληξίν· αὐτομάτως
δὲ ἤδη ἤτενισεν πρὸς τὴν Εὐελίην· ἀλλὰ τὸ βλέμμα
ἐκείνο ὑπῆρξε τοσοῦτον βαθὺ καὶ θλιβερόν, ὥστε ἡ
νεῖς ἤσθλῃ αἰφνίδιον πόνον, οἶονεῖ πληγὴν ἐγχει-
ριδίου, ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς. . . . Ἐνόησεν ὅτι ἐμην-
τεῦθη! τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ ἀμεσὸς ἀμὴ δὲ καὶ ὀδυνηρὰ
αὐτῆς ποινή.

Ἀλλ' ὅτε διέτρεξε τὰς ἐν τῷ περιθωρίῳ τοῦ θέ-
ματος αὐτῆς σημειώσεις, ἐν τῷ ὁποίῳ ἤλπισε τέως
ὅτι θὰ εὖρη εὐνοϊκωτάτην βαθμολόγησιν, τὸ στήθος
αὐτῆς ἐξωγκώθη, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπλήσθησαν δα-
κρύων, φύσει δὲ εὐθρυπτος καὶ εὐερέθιστος τὰ νεῦρα
οὗτα, ἔρρηξε μεγαλοφώνους λυγμούς.

Διὰ τί ἄρα ἐκλαυσε τόσῳ πικρῶς; καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία
ἡγνοεῖ ἂν τὴν παρὰδοξον ταύτην θλιψὴν διήγειραν ἐν
αὐτῇ αἱ πλήρεις ἀγερῶχου οἴκτου γραμμαί, ὡς ἡ χεῖρ

1) Ἐν τῇ πρώτῃ ἀπὸ τοῦ 1889 ἐπιστολῇ μου ἐκηρύσσοντο
τὰ ἑξῆς:

«Εἶναι καθ' ὅλακληρίαν ἐσφαλμένη ἡ εἰκὼν, ἡ περιστάσις ὡ-
χυρώματα ἐν Ἰσραλὶκ. Αὐτόθι οὐτε τεῖχος φρουρίου, οὐτε πύλη
(φρουρίου), οὐτε πύργος ὑπάρχουσι». Τοῦτε δὲ οἱ τῆς Τροίας ὁ-
παδοὶ ἐν τε Βερολίῳ καὶ Ἀθήναις «συκοφαντίαν» ἀπεκάλεσαν.

*) Ἰδε ἀριθ. 4, σελ. 96—100.

τοῦ Ἰωάννου ἐχάραζεν, ἡ ἡ ἐγκωμιαστικὴ βαθμολόγησης ἦν πρὸς τὴν ἐπιτυχὴ ὑπὸ γραμματικὴν ἐποψὶν κατασκευὴν τοῦ θέματος ἀπέδωκεν ἡ ἀμεροληψία αὐτοῦ; μήτοι ἐν τῇ ἀβεβαίᾳ λύπῃ αὐτῆς, ὡς κόρης πλουσίας καὶ θωπευομένης ὑπὸ τῆς μοῖρας, ἐνυπῆρχεν ἡ αὐτόματος πρόγνωσις ἐτέρων βαθειῶν, αἰωνίων καὶ ἀπαρμυθῶν θλίψεων; . . .

Ἡ Εὐελίνα ἐκλαυσεν ἐπὶ μακρόν, ἀποτέλεσμα δὲ τῶν θαυμάτων τούτων ὑπῆρξεν ἡ πρὸς τὰ κρείττω μεταβολὴ τῆς διαθέσεως αὐτῆς· διότι, καίτοι δὲν ἀπεφάσισε νὰ προβῇ μέχρι φανερᾶς ἐξομολογήσεως τοῦ σφάλματος αὐτῆς, ὥρμωσεν ὅμως καθ' ἑαυτὴν ὅτι δὲν ἐπικαλῶντο αὐτὸ πλέον. ὦ, οὐχί! τῇ ἐφάνη δεινὸν τὸ μετανοεῖν καὶ ἐπιπλήττειν ἑαυτὴν ἐφεξῆς δι' ἀνανδρίαν οἰανδήποτε· ἀπὸ ταύτης δὲ τῆς σκέψεως μέχρι τῆς στερεᾶς ἀποφάσεως ἵνα βελτιώσῃ ἑαυτήν, ὑπῆρχεν ἕν μόνον βῆμα, ὅπερ καὶ διήνυσεν ἡ κόρη τάχιστα.

Οὕτω λοιπὸν τὸ ἐπόμενον θέμα παρουσίασεν αὐτὴν πρὸ τῶν ὁμμάτων τοῦ Ἰωάννου, οἷαν οὐδέποτε οὗτος ἠδυνήθη νὰ ὑποθέσῃ αὐτήν. Κατὰ τὴν πρῶτην στιγμὴν ὁ νεαρὸς διδάσκαλος ὄντως ἐχάρη ἀναγνωρίζων ὅτι ἡ ἐπίμονος μαθήτρια τῶν πρώτων ἡμερῶν εἶχεν ἀληθῶς προσόντα τοῦλάχιστον ἴσα πρὸς τὰς ἀρίστας ἐξ ἐκείνων, αἵτινες τέως ὑπερέβαλλον αὐτήν· ἀλλὰ κατὰ τὴν δευτέραν σκέψιν, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν στυγνοῦ τινος ἐγωΐσμου, τὸ κράτος τοῦ ὁποῦ οὐδεμία ψυχὴ ζῶσα δύναται νὰ διαφύγῃ ὁλοτελῶς, ἐλυπήθη καθορῶν αὐτὴν τελείαν, καθότι ὅλων τούτων τῶν πλεονεκτημάτων τῆς μόνῃ ἡ μάντευσις ἀντὶ πάσης αὐτῶν ἀπολύσεως ἐπέτρεπετο αὐτῇ. Οὐχ ἦττον ὁ Ἰωάννης δὲν ἦτον εὐτυχῶς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες βασιανίζουσι σκεπτικιστικῶς τὰς αἰφνιδίους αὐτῶν συγκινήσεις· θερμῇ δὲ καὶ εἰλικρινῇ τῆς καρδίας του εὐχὴ συνεκεφαλαιώσε τελευταῖον ἐν ἑαυτῇ ἅπαντα τὰ ἀντίθετα συναισθήματα αὐτοῦ.

— «ὦ! εἴθε, εἴθε νὰ ἄγνοῇ αἰωνίως ἐκείνη τὰς δυστυχίας, ἃς δὲν ἔλεει! . . .»

XII.

Τὸ μᾶθημα ἐκεῖνο ἐπερατώθη ἐν τῇ μέσῃ φαιδρᾷ προπαρασκευῇ πρὸς ἀναχώρησιν· αἱ θύραι τοῦ παρθενικοῦ περιστρεφῶντος ἠνοίγοντο ἡδὴ ἐκ νέου ἐπὶ δύο ὅλους μῆνας. Τινὲς τῶν νεανίδων ἔμελλον νὰ μὴ ἐπαλέθωσι πλέον εἰς τὴν σχολὴν, ὁ δὲ Ἰωάννης ἐδέξατο ἡδὴ παρὰ τῶν γονέων τὰ ἐπισκεπτήρια αὐτῶν μετὰ τοῦ σήματος P. P. C. Ἐκ τῆς μικρᾶς δὲ ὁμηγύρεως ἥτις τέως ἀπετελεῖτο περὶ τὴν τράπεζαν τῆς παραδόσεως, κατὰ τὸ ἐπιὸν σχολικὸν ἔτος, μόλις ἡ ἡμίσεια θὰ συνθροίζετο ἐκεῖ.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῶν διακοπῶν ὁ Ἰωάννης συνήντησε τυχαίως τὴν Ἰλδαν ἐν τινὶ πλουσίᾳ αἰθούσῃ ὅπου ἠνάγκαζον αὐτὸν νὰ παρευρίσκηται ἐνίοτε αἱ κοινωνικαὶ αὐτοῦ σχέσεις.

Ἡ νεαρὰ Σκωτὶς κατήνεγκε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἀληθῆ θρίαμβον κάλλους καὶ χάριτος.

Ἡ ὁμηγύρις, μέσῃ τῆς ὁποίας εὐρίσκετο, ἀπετελεῖτο ἐκ τῆς πεζῆς καὶ κοσμοπολίτιδος ἐκείνης μερίδος τῆς κοινωνίας, ἥτις καλεῖται ξένη παροικία. Ὁ σὶρ Τζὼν Βέικκλιεϋ, μέλος τῆς ἀγγλικῆς Βουλῆς, ἦν ἀνὴρ ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, γλυκὺς τὴν μορφήν καὶ ἀφελὴς τοὺς τρόπους, ἀποκτήσας δ' ἐκπαλαί πολλοὺς γνωρίμους ἐν Παρισίοις ἐκ τε τῶν πολιτικῶν καὶ ἰδιωτικῶν αὐτοῦ ὑποθέσεων, δὲν ἠθέλησεν ἡδὴ ὅτε ἦλθεν ἵνα παραλάβῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, νὰ καταλίπῃ μετ' αὐτῆς τὴν Γαλλίαν πρὶν ἢ γνωρίσῃ αὐτὴν πρὸς οἰκογενεῖας τινάς. Μηδεμίαν πλέον, ὡς εἶναι εὐνόητον, δίδων προσοχὴν εἰς τὸν ἐρωτίσκον τῆς Ἰλδῆς ὁ κ. Βέικκλιεϋ ἐνόμιζεν ὅτι αὕτη, παρηγορηθεῖσα ἡδὴ, εἶναι ἐτοίμη πρὸς εὐχρηστοτέρων συνοικέσιον· ἀληθῶς δὲ, δὲν ἠπατᾶτο ὁλοτελῶς, διότι ἡ νεῆνις, καίπερ εὐλαβῶς τηροῦσα ἐν τῇ βαθυτάτῃ τῆς καρδίας αὐτῆς πτυχῇ τὸ μυστικὸν τοῦ σκιαγραφηθέντος ἔρωτος, ἦτο ἐν τούτοις γυνὴ ἰσχυρὰ, γινώσκουσα νὰ διακρίνῃ τὸ πραγματικὸν ἀπὸ τοῦ ἰδανικοῦ.

Ἀληθῆ ἡσθάνθη συγκίνησιν ὁ Ἰωάννης ὅταν ἀπροπαράσκευος εὐρέθη ἀπέναντι τῆς ἀρχαίας μαθητρίας αὐτοῦ, ἥτις πλησιάζασα πρὸς αὐτὸν μετὰ μειδιάματος εἰς τὰ χεῖλη, ἔτεινεν αὐτῇ τοὺς ροδοβαφεῖς δακτύλους πρὸς χειραψίαν ἐγκάρδιον. Ἀπέδωκε συγκινημένος τὸ ἐλευθέριον τοῦτο χειρόσφιγμα, ἐκείνη δὲ λαβοῦσα τὸν βραχίονα αὐτοῦ, ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς μακρυσμένην τινὰ αἴθουσαν καπνίσματος.

Ἡ περιβολὴ αὐτῆς, προδιδοῦσα καλαισθησίαν μείζονα τῆς συνήθους παρὰ ταῖς κόρας τῆς νήσου, καθίστα αὐτὴν θαυμασίαν· ἦτο ἀρμόδια πρὸς τὴν ἡλικίαν τῆς νεαρᾶς παρθένου στολὴ ἐκ ροδοχρῶδους ἀραιοῦ μεταξίνου ὀφάσματος, μετὰ περιθωρακίου ἐκτετραχηλισμένου εἰς ὀξὺ, καὶ χειρίδων αἵτινες καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῶν διανοιγόμεναι, ἐπέτρεπον νὰ φαίνεται ἡ χιονόλευκος τῶν βραχιόνων ἐπιδερμὶς μέσῃ τῶν κυματωδῶν τῆς ἀεροειδοῦς μετὰξῆς πτυχῶν. Μόλις πρὸ δύο μηνῶν ἡ Ἰλδα εἶχεν ἐξέλθῃ τοῦ οἰκοτροφείου, καὶ ἦν ἡδὴ γυνὴ! ἀλλὰ γυνὴ πλήρης σεμνῆς ἐπιφυλάξεως καὶ ἀφελοῦς αἰδημοσύνης, οὐχί δὲ τραχείας σεμνοφυίας ἢ ἀγερωχίας προκλητικῆς.

Ὁ Δαήλ· κατεταράχθη ὑπὸ τῆς συνεντευξέως ταύτης· ἡ κόρη αὕτη εἶχεν ἀγαπήσει αὐτόν! ἐγνώριζεν αὐτό, ἐὰν δ' ἡ γνώσις του αὕτη διελάνθανεν αὐτήν, τοῦτο ὠφείλετο εἰς τὴν λεπτότητα μετ' ἧς μέχρι τοῦδε προσηνέχθη. Ἀδιάφορον ὅμως! τὸ αἶσθημα ἔζη, ὁ δὲ Ἰωάννης προὔριδετο ὑπὸ τῆς ἀμνηχανίας αὐτοῦ, ἥς τὸ αἶτιον, τὸ βαθὺ καὶ γαλήνιον τῆς κόρης βλέμμα ταχέως ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἀσφαλῶς.

Ἐπειδὴ δὲ ἦτο μόνῃ μετ' αὐτοῦ, ἠθέλησε νὰ στενοχωρήσῃ αὐτὸν ἀναφέρουσα τὰ παρελθόντα.

— Κύριε Δαήλ, ἠρώτησε πονηρῶς· ἐνθυμεῖσθε τὴν μεγάλην ἐσπερίδα τῆς σχολῆς ἡμῶν;

— ὦ, ναι, δεσποινίς, τὴν ἐνθυμοῦμαι.

— Ἐγώ, προσέθετο ἡ Ἰλδα θεωροῦσα αὐτὸν ἀτε-

νῶς κατὰ πρόσωπον, ἐγὼ ἐτήρησα ἐκ τῆς ἐσπερίδος ἐκείνης ἀνεξάλειπτον ἀνέμνησιν, ἀνέμνησιν θλιβεράν.

— Θλιβεράν; διὰ τί θλιβεράν, δεσποινίς;

Ἐκείνη ἀνεσκήρτησεν, εἴτα δὲ εἶπε μετὰ τόνου παρὰ δόξου δονουμένου ὑπὸ λυγμωδῶν ἀπηχήσεων:

— Διότι . . . τὴν ἐσπέραν ἐκείνην . . . ἐξηργέσθη ἀπὸ ὄνειρον τὸ ὅποιον ἐνόμιζον δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ . . . διότι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὑπέστη τὴν πρώτην μεγάλην θλίψιν τοῦ βίου μου . . .

Ὁ Ἰωάννης, ἐπὶ μᾶλλον ἤδη τετραχαγμένος, προσεπάθησε νὰ φανῇ εὐτραπελιζόμενος.

— Προσέξατε, δεσποινίς Ἰλδα! Ἰδοὺ, μοι φανερόν εἰναι τὰ μυστικὰ σας!

Ἀλλὰ τότε διείδε δάκρυ δις τράχπτον μέσῳ τῶν καστανοχρῶν βλεφαρίδων τῆς νεάνιδος.

— Ἔ, καλὰ! ναί! — βλέπετε, προτιμῶ νὰ μὴ ἔχω μυστικὰ ἀπὸ σας· διὰ τί νὰ ἔχω, ἄλλως τε; σὰς γνωρίζω ἀρκετὰ, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ διασύρῃτε ποτε θριαμβευτικῶς τὴν . . . ἀφροσύνην τὴν ὁποίαν μ' ἐνεπνεύσατε, ὅτι δὲν θὰ διηγηθῇτε εἰς κἀνένα τό . . . σχολικὸν αὐτὸ μυθιστόρημα· διότι εἶναι σχολικὸν μυθιστόρημα, δὲν ἔχει οὕτω;

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἐμειδίᾳ· ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων κρεμάμενον δάκρυ, τὸ δάκρυ τὸ ἄγνόν, ὅπερ αἱ ἐπιπίπτουσαι ἀκτῖνες τῶν πολυελαίων μετέβαλλον εἰς ἀδαμαντόστιλπνον μάργαρον, κατεκυλίσθη αἰφνιδίως· πεσὼν δέ, βαρὺ καὶ θερμόν, ἔβρεξε τὴν χεῖρα τοῦ Ἰωάννου.

Τότε· ἐκείνος ἐποίησεν ἀκουσίαν κίνησιν· λαβὼν δὲ τοὺς δακτύλους τῆς κόρης, ἔσφιγγεν αὐτοὺς ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

— Μίς . . . ἀνέκραξε· δεσποινίς Ἰλδα! . . .

Αὕτη δὲν ἀπέφυγε τὴν χειραψίαν· ἐπὶ στιγμὴν ὁ νεανίας παρετήρησε τὴν θελκτικὴν κεφαλὴν ἥτις ἔκυπτεν ἐν' ἀπακρύφῃ τὰ δάκρυα αὐτῆς, τὸ ὥραϊον σῶμα ὕπερ αἰφνιδίως σπασμὸς ἐκλόνει· καὶ ὁ σκληρὸς πόνος ὁ ἐνυπάρχων ἐν τῇ ἀμοιβαίᾳ προσπελάσει ἐκείνῃ, προὔξηνεν αὐτῇ βαθεῖαν συγκίνησιν.

— Συγγνώμην! . . . ἐφέλλισε ταπεινῇ τῇ φωνῇ· ἐὰν ἐγνώριζον . . .

Ἡ νεῆνις ἀνακόπτουσα αὐτὸν ὕψωσε τὴν κεφαλὴν· ἡ ἰσχυρὰ αὐτῆς θέλησις ἐκράτησεν ἐν τέλει, οἱ δὲ ὕγροί ἔτι, ἀλλ' ἤρεμοι ἤδη ὀφθαλμοὶ ἀνέκτισαν τὸ ἄγνόν καὶ ἡδὺ αὐτῶν βλέμμα.

— Ἰδοὺ εἶπεν· ἡ ἐξομολόγησις ἐτελείωσεν· οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανεέλθω ἐπ' αὐτῆς. Ὡς πρὸς ὑμᾶς, προσέθηκε γελῶσα, μὴ προσπαθήσητε ν' ἀνακαλέσητε τὴν ἀπόφασιν· ὁ χρόνος δὲν ἐπανερχεται φεύγων, καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας κρατύνονται· ὅταν νυμφευθῇτε . . .

Ὁ Ἰωάννης ἐποίησε χειρονομίαν, ἣν ἐκείνη ἡρμήνευσεν ὡς ἐξῆς.

— Ναί, ναί, τὸ γνωρίζω· ὅχι ποτέ! δὲν ἔχει οὕτω; . . . Κύριε Δαήλ, σεῖς ὁ ὅποιος εἰσθε τόσον ἀγαθός, τόσον γενναῖος, τόσον εὐλικρινής, διὰ τί ἐψεύσθητε τὴν ἡμέραν ἐκείνην; δὲν θὰ νυμφευθῇτε

ποτέ μετ' ἐμοῦ, συμφωνῶ· ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ μόνη κόρη ἐν τῷ κόσμῳ, κ. Δαήλ.

Ἀνυψούσα δὲ τὴν χεῖρα, προέβαλεν αὐτῇ διὰ τοῦ ἄκρου δακτύλου φιλικὴν ἀπειλήν.

— Ἀ! ἐὰν σὰς ἔλεγα πᾶν ὅτι σκέπτομαι! . . .

Βλέπετε, ὅταν κἀνεῖς ἀγαπᾷ ἄνευ ἐλπίδος, γίνεται ὀδυρερκής· θέλετε νὰ σὰς εἶπω ἐγὼ ἐν ὄνομα τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν ἐπροφέρατε, διότι ἐφοβείσθαι πάντοτε μήπως τὸ χεῖλός σας τρέμη προφέρων αὐτό; . . .

Κῦμα αἵματος κατέκλυσε τὴν ὠχρὰν τοῦ νεανίου μορφήν· ζωηρὸς δὲ παλμὸς ἐδόνισε τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἐν ᾗ στιγμῇ ἀνωφελῶς προσεπάθει ν' ἀρθρώσῃ φράσιν ἀρνητικὴν.

— Ὅχι; εἶπε ζωηρῶς ἡ Ἰλδα· λοιπὸν ὅχι, ἔστε βέβαιοι· ἂν σὰς ἐφανέρωσα τὸ ἰδικόν μου μυστικόν, δὲν ἔχω ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ θίξω τὸ ἰδικόν σας. Γελῶσα δ' ἐλευθέρως ἐπανελάθε: Ἀλλὰ φυλάξατε το καλῶς! ἀνγκινώσκειται ἐπὶ τοῦ προσώπου σας· καὶ φοβοῦμαι πολὺ μήπως ἐκεῖνος ὅστις σιωπᾷ ἐγρηγορῶν, ὁμιλήσῃ ποτὲ κατ' ὕπνον!

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ πονηρὰ ὅμως κόρη ἀνέκτισεν αἴφνης ὅλην τῆς παιδρότητα αὐτῆς, διότι τοῦ χαρακτήρος αὐτῆς ἐδέσποζε ζωηρά τις εὐθυμία, ἥτις ἔσωζεν αὐτὴν ἐκάστοτε ἀπὸ θλίψεων σοδαρῶν καὶ βαθειῶν ἐντυπώσεων.

— Ἐλθετε εἰπε· πηγαίνωμεν, ὁδηγήσατέ με πάλιν εἰς τὴν αἶθουσαν.

Καὶ ὁ Ἰωάννης ἄφρων, κατὰ τετραχαγμένος ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι ἦν τοσοῦτον ἀνίσχυρος πρὸ τῆς δεσποτικῆς τοῦς κορασιδος, ἀφῆκε νὰ ὁδηγηθῇ ὑπ' αὐτῆς ἄνευ ἀντιστάσεως εἰς τὴν αἶθουσαν.

Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ τέλος τῆς ἐρωτικῆς αὐτῶν σχέσεως, ἡ κατακλείς τοῦ εἰδυλίου τοῦτου ποιήματος, ἐν ᾗ ἡ ποιμενὶς οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀφῆκε τὰς ταινίας τῆς ποιμενικῆς αὐτῆς ράβδου. Ἡ Ἰλδα ἀπασχόλησεν ἕκτοτε τὸν βίον τοῦ Ἰωάννου, ὡς τὰ βουκολικὰ τοῦ Βιργιλίου καὶ αἱ ποιμενικαὶ ᾠδαὶ τοῦ Ρακάν καὶ τοῦ Φλωριάν, ἀπασχόλησαν τὴν ἀφελῇ νεότητα πάντων ἡμῶν, διαχύσασαι ὅλον τὸ ἄρωμα καὶ τὴν δρόσον τῶν ζωηρῶν τῆς ἡδῆς ἡμῶν συμπαθειῶν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν βαθεῖαν καὶ ἀκατανίκητον θλίψιν τοῦ ὅτι ἐν αὐταῖς φαντάσματα μόνον θηρεύομεν, καὶ σκιὰς περιπτυσσόμεθα. Ἡ πρώτη τοῦ εἰδυλίου σελὶς διέμεινε λευκὴ καὶ ἄσπιλος· διότι ὁ Ἰωάννης ἐφοβείτο μὴ κηλιδώσῃ τὴν ἀγνότητα αὐτῆς, ἐγχαράττων τὴν ἰδίαν σκέψιν. Ἐν τῇ ἀνδρικῇ καρδίᾳ ὁ ἔρως ἀνελίσσεται ὑπὸ τρεῖς ἀλληλοδιαδίκους φάσεις: ὁ ἀνὴρ κατακυριεύεται ὑπὸ τῆς γυναικός, εἴτα ποθεῖ καὶ τελευταῖον ἀγαπᾷ αὐτήν. Ὁ Ἰωάννης Δαήλ διετέλει ἤδη ὑπὸ τὴν πρώτην φάσιν, ἥτοι ἦν ὅλος ὑπὸ τὸ κράτος τῆς Ἰλδας.